

Sygn. akt II Ca 1134/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Beata Piwko (spr.)**

Sędziowie: **SSO Cezary Klepacz**

SSO Rafał Adameczyk

Protokolant: st. prot. sąd. Agnieszka Baran

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 listopada 2014 r. w Kielcach

sprawy z powództwa T. N.

przeciwko L. S. C. de S. y (...) SA w M. Oddział

w Polsce

o ustalenie stosunku prawnego

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 27 maja 2014 r., sygn. VII C 804/13

oddala apelację i zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

II Ca 1134/14

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i przyjmuje je za własne, tym bardziej, iż nie stały się one przedmiotem zarzutów apelacyjnych. Również płynące z tych ustaleń i zaprezentowane w uzasadnieniu orzeczenia wnioski są trafne.

Zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. jest niezasadny. Przede wszystkim stwierdzić należy, iż apelujący nie sprecyzował w czym konkretnie przejawiał się brak wszechstronnego, racjonalnego i obiektywnego rozważenia materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, co zarzucił w apelacji. Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena dowodów nie nasuwa zastrzeżeń, mieści się w zakresie swobody zakreślonej treścią tego artykułu. Postawienie zarzutu dowolnej oceny dowodów wymaga wykazania, że Sąd uchybił zasadom oceny dowodów objętym treścią w/w przepisu, wskazania realnych w danej sprawie przyczyn, dla których ocena sądu nie spełnia wymogów przepisu art. 233 § 1 k.p.c.. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów,

uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Kwestia, do której zdaje się odnosić ten zarzut dotyczyła sposobu obliczenia terminu, do którego powód mógł skutecznie wypowiedzieć umowę ubezpieczenia łączącą go z pozwanym. W tym miejscu zatem należy stwierdzić, iż zasadnie Sąd Rejonowy orzekł, iż umowa ubezpieczenia OC obejmująca okres od 17.12.2011 r. do 17.12.2012 r. została skutecznie wypowiedziana przez powoda. W rozpoznawanej sprawie dla obliczania terminów zastosowanie będą miały przepisy k.c. Powód był objęty ochroną ubezpieczeniową do dnia 17.12.2012 r. Zgodnie z art. 28 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych jeżeli posiadacz pojazdu mechanicznego nie później niż na jeden dzień przed upływem okresu 12 miesięcy, na który umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych została zawarta, nie powiadomi na piśmie zakładu ubezpieczeń o jej wypowiedzeniu, uważa się, że została zawarta następna umowa na kolejne 12 miesięcy, z zastrzeżeniem ust. 2. Mając na uwadze treść tego przepisu ostatnim dniem, w którym powód mógł skutecznie wypowiedzieć umowę był 16.12.2012 r. Jednakże zgodnie z art. 115 k.c. jeżeli koniec terminu do wykonania czynności przypada na dzień uznany ustawowo za wolny od pracy, termin upływa dnia następnego. Dzień 16.12.2012 r. przypadła w niedzielę, zatem termin do dokonania wypowiedzenia uległ na mocy tego przepisu przedłużeniu do 17.12.2012 r. W tym też dniu powód złożył stosowne oświadczenie wobec agenta ubezpieczeniowego pozwanego

Powód dążył do wykazania, iż po wypowiedzeniu umowy w dniu 17.2.2012 r. zawarł on kolejną umowę ubezpieczenia w sposób dorozumiany poprzez zapłatę na rzecz pozwanego składki ubezpieczeniowej w dniu 18.2.2012 r. Z takim twierdzeniem nie można się zgodzić przede wszystkim z tej przyczyny, iż z treści pisma z dnia 27.11.2012 r. wynika jednoznacznie, że aby zawrzeć umowę na kolejny rok na dotychczasowych warunkach należy uiścić choćby pierwszą ratę składki do dnia 11.12.2012 r. Składka została zaś uiszczona po tym terminie. Tym samym powód nie może twierdzić, iż zawarcie kolejnej umowy z pozwanym nastąpiło właśnie w tym trybie. Przesłane powodowi wraz z w/ w pismem „Potwierdzenia zawarcia umowy ubezpieczenia w L. D.:" w rzeczywistości potwierdzałyby zawarcie takiej umowy tylko pod warunkiem zapłaty składki do dnia 11.12.2012 r.

Nie można również przyjąć jak chce powód, iż wpłacając składkę w dniu 18.12.2012 r. anulował swoje wcześniejsze wypowiedzenie umowy i zawarł kolejną w sposób dorozumiany. Sąd Rejonowy zasadnie zastosował art. 61 § k.c. oceniając, iż zapłacenie składki nie mogło stanowić odwołania oświadczenia o wypowiedzeniu umowy ponieważ zostało dokonane po wypowiedzeniu. Aby mogło ono wywołać takie skutki musiałoby dotrzeć do powoda przed lub równocześnie z oświadczeniem o wypowiedzeniu. Tym samym zarzut naruszenia tego przepisu podniesiony w apelacji jest nietrafny.

Apelujący nie sprecyzował na czym miałyby polegać naruszenie przez Sąd pierwszej instancji zasady równości stron w procesie. Sąd Okręgowy ze swej strony nie dopatrył się naruszenia tej zasady w rozpoznawanej sprawie.

Mając powyższe na uwadze oddalono apelację na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 3 k.p.c. Ponieważ powód w całości przegrał apelację zobowiązany jest zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu zwrócić stronie pozwanej poniesione koszty, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w kwocie 300 zł (§ 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, (Dz. U. 2013, poz. 490).

(...)